

OSD 43/14

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH W [REDAKTOWANE]

z dnia 24 września 2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w [REDAKTOWANE] w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Waldemar Lewandowski

członkowie: r.pr. Laura Mnich - Sprawozdawca

r.pr. Robert Staszewski

Protokolant: Kamila Piotrowska

przy udziale

Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: Sylwii Wiązowskiej-Grehl

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24.09.2014 r sprawy ze skargi [REDAKTOWANE]
przeciwko r. pr. [REDAKTOWANE] - o naruszenie zasad etyki zawodowej na skutek Orzeczenia
Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 2.06.2014 r. sygn. akt. [REDAKTOWANE] uchylającego Orzeczenie
Sądu Dyscyplinarnego w [REDAKTOWANE] z dnia 28.11.2013 sygn. akt. [REDAKTOWANE] i przekazującego
sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania-

Obwinionego o to, że:

1. Wbrew obowiązującym przepisom nie mając tytułu prawnego (brak zgłoszenia działalności gospodarczej) podjął się reprezentowania [REDAKTOWANE] poprzez przyjęcie w dniu 18.05.2010 r. a także w dniu 22.07.2010 r. na podstawie umowy zawartej przez [REDAKTOWANE] pełnomocnictwa do zastępstwa procesowego i reprezentowania jej w procesie sądowym przeciwko [REDAKTOWANE],
2. Wbrew obowiązującym przepisom nie zawiadomił OIRP w [REDAKTOWANE] o podjęciu i formie wykonywania zawodu do dnia 13.03.2013 r.
tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 pkt 1 ust 1 i 2 w związku z art. 8 ust 1 i 3 ustawy o radcach prawnych (DZ.U. 2014 poz.637) w związku z art. 6 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

ORZEKA

1. Na podstawie art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w z. w. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych (DZ.U. 2014 poz. 637) uniewinnia obwinionego od zarzucanego mu czynu jak w pkt 1.
2. Na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 64 pkt 1 ust 1 i 2 w związku z art. 8 ust 1 i 3 ustawy o radcach prawnych (DZ.U. 2014 poz. 637) uznaje r.pr. [REDAKTOWANE] za winnego zarzucanego mu czynu jak w pkt 2 zarzutu i wymierza mu karę upomnienia,
3. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w kwocie 969,20 zł obciąża r.pr. [REDAKTOWANE].

Laura Mnich

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

sygn. akt: OSD 43/14

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23.01.2013 r. [REDAKTOWANE] wniósł do Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] (zwanej dalej również „OIRP”) zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez r. pr. [REDAKTOWANE] polegającego na nieprawidłowym wykonywaniu przez ww. zawodu radcy prawnego oraz nieprawidłowej formy jego wykonywania. Zawiadamiający wskazał w szczególności, że r. pr. [REDAKTOWANE] naruszył przy wykonywaniu zawodu przepisy art. 8 i następane Ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (T. j.:Dz. U. z 2014 r., poz.637, z późn. zm.), zwanej dalej również "Ustawą", przepisy Kodeksu cywilnego, dotyczące zlecenia i przedstawicielstwa, jak również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące pełnomocnictwa procesowego.

Postanowieniem z dnia 31.01.2013 r., sygn. akt [REDAKTOWANE], Rzecznik Dyscyplinarny przy OIRP w [REDAKTOWANE], wszczął dochodzenie w sprawie nieprawidłowości wykonywania zawodu przez r.pr. [REDAKTOWANE], tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 w zw. z art. 8 ust. 1, 2 i 3 Ustawy, w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej zwanego też "KERP").

Postanowieniem z dnia 13.03.2013 r., sygn. akt RD 17/13 Rzecznik Dyscyplinarny przy OIRP w [REDAKTOWANE] postanowił przedstawić r.pr. [REDAKTOWANE] zarzuty, iż:

- a) nie mając do tego tytułu prawnego (brak zgłoszonej działalności gospodarczej) podjął się reprezentowania [REDAKTOWANE] poprzez przyjęcie pełnomocnictwa w dniu 18.05.2010 r., a także w dniu 22.07.2010 r., na podstawie umowy zawartej przez [REDAKTOWANE]
- b) przyjmując pełnomocnictwo w dniu 22.07.2010 r. reprezentował [REDAKTOWANE], mając świadomość, że podmioty gospodarcze działające w formie spółek kapitałowych nie są uprawnione do prowadzenia działalności prawniczej;
- c) wbrew obowiązującym przepisom nie zawiadomił OIRP w [REDAKTOWANE] o podjęciu i formie wykonywania zawodu do dnia 31.01.2013 r.,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 w zw. z art. 8 ust. 1,2 i 3 Ustawy, w zw. z art. 6 ust. 1 KERP.

Postanowieniem z dnia 31.05.2013 r., [REDAKTOWANE] Rzecznik Dyscyplinarny przy OIRP w [REDAKTOWANE] złożył do tut. Sądu wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko r.pr. [REDAKTOWANE], zarzucając mu, że:

- a) wbrew obowiązującym przepisom, nie mając tytułu prawnego (brak zgłoszenia działalności gospodarczej) podjął się reprezentowania [REDAKTOWANE] poprzez przyjęcie w dniu 18.05.2010 r., a także w dniu 22.07.2010 r., na podstawie umowy zawartej przez [REDAKTOWANE] pełnomocnictwa do zastępstwa procesowego i reprezentowania jej w procesie sądowym przeciwko [REDAKTOWANE]

b) wbrew obowiązującym przepisom nie zawiadomił OIRP w [redacted] o podjęciu i formie wykonywania zawodu do dnia 13.03.2013 r., tj., że popełnił przewinienie dyscyplinarne określone wart. 64 ust. 1 i 2, w zw. z art. 8 ust. 1 i 3 Ustawy, w zw. z art. 6 ust. 1 KERP.

Po przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego, dnia 28.11.2013 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w [redacted], wydał orzeczenie, na mocy którego umorzył postępowanie w zakresie zarzutu pierwszego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 KPK w zw. z art. 74¹ Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz w zakresie zarzutu drugiego na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 KPK w zw. z art. 74¹ Ustawy.

Dnia 02.01.2014 r. do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [redacted] wpłynęło odwołanie Ministra Sprawiedliwości w sprawie. W odwołaniu Minister Sprawiedliwości zarzucił orzeczeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [redacted]

1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 17 § 1 pkt 2 kpk i art. 414 § 1 zd. 2 kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez zawarcie w orzeczeniu niedopuszczalnego rozstrzygnięcia i umorzenie postępowania odnośnie czynu opisanego w punkcie 1 orzeczenia w sytuacji, gdy stwierdzenie po rozpoczęciu przewodu sądowego, że czyn nie zawiera znamion deliktu dyscyplinarnego, winno skutkować uniewinnieniem obwinionego;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego obwinionemu, opisanego w punkcie 2 orzeczenia jest znikoma i w konsekwencji umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, mimo braku ku temu podstaw;

oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w [redacted] do ponownego rozpoznania.

Dnia 02.06.2014 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie po rozpoznaniu sprawy radcy prawnego [redacted] z odwołania Ministra Sprawiedliwości uchylił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w [redacted] z dnia 28.11.2013 r., sygn. [redacted] oraz przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Stosownie do treści pkt. I Orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 02.06.2014 r., sygn. [redacted] sąd na rozprawie w dniu 24.09.2014 r. rozpoznał sprawę oraz ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 22.07.2010 r. [redacted] zawarła umowę o świadczenie pomocy prawnej z [redacted] w której to umowie zobowiązała się do świadczenia pomocy prawnej w sprawie o zapłatę z powództwa przeciwko [redacted]. Przedmiot umowy obejmował w szczególności udzielanie porad prawnych, sporządzanie pism procesowych, reprezentowanie przed organami administracji publicznej oraz wszystkimi sądami. Z treści ww. umowy wynikało również, że [redacted] reprezentował będzie obwiniony - r.pr. [redacted]. Jednocześnie dnia 18.05.2010 r. i dnia 22.07.2010 r. [redacted] udzieliła r.pr. [redacted] pełnomocnictw do reprezentowania jej w sprawie przeciwko [redacted]. Po udzieleniu mu drugiego z ww. pełnomocnictw r.pr.

██████████ wskazał jako adres do korespondencji ██████████
██████████

Radca prawny ██████████ reprezentował ██████████ w sprawie o zapłatę przeciwno ██████████

Radca prawny ██████████ w czasie świadczenia usług prawnych w sprawie z powództwa ██████████ przeciwno ██████████ był radcą prawnym i posiadał uprawnienia do świadczenia pomocy prawnej. Dnia 25.02.2011 r. r. pr. ██████████ wniósł o wpisanie go do ewidencji działalności gospodarczej, w związku z rozpoczęciem w dniu 4.03.2011 r. działalności gospodarczej, związanej z działalnością prawniczą.

Radca prawny ██████████ nie zawiadomił OIRP w ██████████ o podjęciu i formie wykonywania zawodu do dnia 13.03.2013 r.

Dowód:

- 1) umowa o świadczenie pomocy prawnej z dnia 22.07.2010 r. - k. 4-5;
- 2) pełnomocnictwo z dnia 18.05.2010 r. - k. 6;
- 3) pełnomocnictwo z dnia 22.07.2010 r. - k. 7;
- 4) wezwanie do zapłaty - k. 8-13;
- 5) pozew z dnia 29.12.2010 r. - k. 14-21;
- 6) pismo przygotowawcze ██████████ z dnia 4.05.2011 r. - k. 22- k 25;
- 7) odpis skrócony aktu małżeństwa z dnia 27.08.2010 r. - k. 26;
- 8) pismo procesowe z dnia 9.08.2011 r. - k. 27-28;
- 9) koperta - k. 29;
- 10) aneks nr 1 do umowy z dnia 22.07.2010 r., sporządzony w dniu 1.06.2012 r. - k. 30;
- 11) kwestionariusz osobowy - k. 31;
- 12) wydruk z CEIDG - k. 43-45;
- 13) zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej - k. 51;
- 14) wydruk z ██████████ - k. 52-57;
- 15) protokół przesłuchania świadka ██████████ k. 62;
- 16) wyrok Sądu Rejonowego ██████████ z dnia 19.04.2013 r., sygn. akt ██████████ k. 74-95;
- 17) wydruk ze strony internetowej OIRP w ██████████ potwierdzający dokonanie wpisu form wykonywania zawodu przez obwinionego - k. 96;
- 18) wyjaśnienia obwinionego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co, następuje:

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy oraz ustalenia faktyczne wskazują, że jedynie zarzut przedstawiony przez Rzecznika Dyscyplinarnego w punkcie II Wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia 31 maja 2013r. wobec obwinionego jest zasadny, a wina obwinionego we wskazanym przypadku nie budzi wątpliwości.

A mianowicie, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że w zakresie zarzutu że r. pr. ██████████, wbrew obowiązującym przepisom, nie mając tytułu prawnego (brak zgłoszenia działalności

gospodarczej) podjął się reprezentowania [redacted] poprzez przyjęcie w dniu 18.05.2010 r., a także w dniu 22.07.2010 r., na podstawie umowy zawartej przez [redacted] pełnomocnictwa do zastępstwa procesowego i reprezentowania jej w procesie sądowym przeciwko [redacted] należało na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 741 Ustawy uniewinnić obwinionego z uwagi na fakt, iż popełniony czyn nie zawiera znamion deliktu dyscyplinarnego. Co zaś się tyczy zarzutu, że r. pr. [redacted] wbrew obowiązującym przepisom nie zawiadomił OIRP w [redacted] o podjęciu i formie wykonywania zawodu do dnia 13.03.2013 r., Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że obwiniony swoim postępowaniem popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 pkt ust 1 i 2 w związku z art. 8 ust. 1 i 3 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 KERP i należało na podstawie art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 741 Ustawy skazać obwinionego na karę upomnienia.

W pierwszej kolejności należy wskazać iż stosownie do treści art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny wykonując swój zawód podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, jak i za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub zasadami etyki radcy prawnego. Zgodnie zaś z art. 4 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego nieprzestrzeganie zasad etyki zawodowej przez radcę prawnego stanowi podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd uznał, że okoliczności sprawy są bezsporne oraz jasne. Sąd dał wiarę wszystkim dowodom dopuszczonym w sprawie, nie znajdując przy tym podstaw do kwestionowania rzetelności któregośkolwiek z nich.

Sąd nie dopatrzył się znamion przewinienia dyscyplinarnego w ramach zarzutu określonego w pkt. 1 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia 31.05.2013 r. Okoliczność, że r. pr. [redacted] nie zgłosił do ewidencji prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej nie przesądza bowiem o tym, jakoby ww. nie miał tytułu prawnego do reprezentacji [redacted] w postępowaniu sądowym. Dokonanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej powstaje bowiem w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez radcę prawnego i jest to stricte obowiązek administracyjnoprawny, konsekwencje braku którego reguluje ustawa o swobodzie działalności gospodarczej. Nie sposób natomiast znaleźć w ustawie o radcach prawnych, czy to w KERP przepisu, który sankcjonowałby nie dopełnienie ww. obowiązku. Zdaniem Sądu, pomimo ww. braku, oświadczenia woli składane przez obwinionego, jak również możliwość reprezentacji podmiotów prawa przed sądami i innymi organami wynika z faktu dokonania wpisu radcy prawnego na listę radców prawnych i złożenia ślubowania (zgodnie z treścią przepisu art. 23 Ustawy). Nie podlega tymczasem wątpliwości, że obwiniony został wpisany na listę radców prawnych. Nie podlega również wątpliwości, że obwiniony złożył ślubowanie. W tym stanie rzeczy należało uniewinnić obwinionego r. pr. [redacted] w zakresie zarzutu pierwszego.

W zakresie zarzutu określonego w pkt. 2 powyżej Sąd nie miał wątpliwości, że r.pr. [redacted] dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego poprzez brak zawiadomienia OIRP w [redacted] o podjęciu i formie wykonywania zawodu do dnia 13.03.2013 r. Ponad wszelką wątpliwość zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego a przynależność do samorządu radcowskiego kreuje katalog zachowań i powinności wymaganych od jego członków, w związku z powyższym należy wskazać, że czyn, którego dopuścił się obwiniony r. pr. [redacted] narusza dobro bezpieczeństwa obrotu w zakresie usług prawnych oraz troski o interesy klientów. Od radcy

prawnego wpisanego na listę, który złożył wymagane prawem ślubowanie wymaga się znajomości przepisów korporacyjnych oraz pełnej świadomości dotyczącej wykonywania przez niego zawodu zaufania publicznego. Treść art. 8 ust. 3 Ustawy nakłada na radcę prawnego obowiązek zawiadomienia właściwej rady okręgowej izby radców prawnych o podjęciu wykonywania zawodu i formach jego wykonywania, adresie i nazwie kancelarii lub spółki, a także o każdej zmianie tych informacji. Przepis ten stanowi nie tylko ustawowy obowiązek wobec samorządu radcowskiego, ale również element sumiennego wypełniania obowiązków radcy prawnego.

Sąd przyjął, iż marginalizowanie przez obwinionego znaczenia niektórych obowiązków wynikających wprost z przepisów ustawy o radcach prawnych czy też zastanianie się przez niego nieświadomością o obowiązku zgłoszenia swojej działalności organom samorządu radcowskiego, skutkować mógłby całkowitym pominięciem ich doniosłości a w efekcie notorycznym nieprzestrzeganiem i obniżeniem zaufania publicznego do zawodu radcy prawnego.

W Polsce pojęcie zawodu zaufania publicznego wprowadzone zostało przez art. 17 Konstytucji z dnia 2 kwietnia 1997 r., który to wiąże wykonywanie takiego zawodu z istnieniem samorządu zawodowego. Do zawodów zaufania publicznego zalicza się profesje polegające na wykonywaniu zadań o szczególnym charakterze z punktu widzenia zadań publicznych i z troski o realizację interesu publicznego. Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z 7 maja 2002 r. (w sprawie o sygn. akt SK 20/00) orzekł m. in.: że "Zawód zaufania publicznego" to zawód polegający na obsłudze osobistych potrzeb ludzkich, wiążący się z przyjmowaniem informacji dotyczących życia osobistego i zorganizowany w sposób uzasadniający przekonanie społeczne o właściwym dla interesów jednostki wykorzystywaniu tych informacji przez świadczących usługi. Wykonywanie zawodu zaufania publicznego określane jest dodatkowo normami etyki zawodowej, szczególną treścią ślubowania, tradycją korporacji zawodowej czy szczególnym charakterem wykształcenia wyższego i uzyskanej specjalizacji (aplikacja) (za: P. Sarnecki: Pojęcie zawodu zaufania publicznego (art. 17 ust. 1 Konstytucji) na przykładzie adwokatury, w: L. Garlicki (red.), Konstytucja-Wybory-Parlament. Studia ofiarowane Zdzisławowi Jaroszowi, Warszawa 2000, Liber, s. 155 i nast.). Wprowadzając wymogi dotyczące charakteru osoby wykonującej zawód zaufania publicznego ustawodawca tworzy normatywne przesłanki dla zapewnienia odpowiedniej realizacji zadań przypisanych temu zawodowi. Kryteria te wprowadzone są w tym celu, by zagwarantować odpowiedni poziom zawodowy i moralny członków korporacji.

Wykonywanie zawodu zaufania publicznego określane jest dodatkowo normami etyki zawodowej, szczególną treścią ślubowania, tradycją korporacji zawodowej czy szczególnym charakterem wykształcenia wyższego i uzyskanej specjalizacji (aplikacja). Ustawodawca ma prawo uzależniać prawo wykonywania zawodu zaufania publicznego od spełnienia przez zainteresowanego określonych warunków dotyczących np. jego kwalifikacji zawodowych i moralnych, w tym wymagania cechy „nieskazitelnego charakteru” i „rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu”. Przymiot zawodu „zaufania publicznego”, jaki charakteryzuje zawody poddane unormowaniom art. 17 ust. 1 Konstytucji, polega nie tylko na objęciu zakresem ich wykonywania pieczy nad prowadzeniem spraw lub ochroną wartości (dóbr) o zasadniczym i (najczęściej) osobistym znaczeniu dla osób korzystających z usług w sferze zawodów zaufania publicznego. Nie wyczerpuje się też w podejmowaniu ważnych – w wymiarze publicznym – czynności zawodowych, wymagających profesjonalnego przygotowania, doświadczenia, dyskrecji oraz taktu i kultury osobistej. „Zawody zaufania publicznego” wykonywane są – zgodnie z ich konstytucyjnym określeniem – w sposób

założony i społecznie aprobowany, o ile ich wykonywaniu towarzyszy realne „zaufanie publiczne”. Na zaufanie to składa się szereg czynników, wśród których na pierwszy plan wysuwają się: przekonanie o zachowaniu przez wykonującego ten zawód dobrej woli, właściwych motywacji, należytej staranności zawodowej oraz wiara w przestrzeganie wartości istotnych dla profilu danego zawodu. W odniesieniu do wykonywania prawniczych zawodów zaufania publicznego do istotnych wartości należy pełne i integralne respektowanie prawa, w tym zwłaszcza – przestrzeganie wartości konstytucyjnych (w ich hierarchii) oraz dyrektyw postępowania (tak: Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 2 lipca 2007 r., sygn. akt K 41/05).

Bezspornym jest, że zawód radcy prawnego należy do kategorii zawodów zaufania publicznego i ze względu na swój charakter wymaga dalej idącego uregulowania zasad etycznych obowiązujących osoby wykonujące ten zawód. Jak zostało wskazane, obowiązki nakładane na wykonujących zawody zaufania publicznego, a więc również radców prawnych mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa obrotu usługami o szczególnym charakterze oraz odpowiedniej realizacji interesu publicznego. Natomiast na straży przestrzegania przez radców zasad etyki i moralności stoi samorząd zawodowy. Do zadań Okręgowej Izby Radców Prawnych należy m. in. nadzór nad należytym wykonywaniem zawodu przez członków korporacji, w tym dbałość o reglamentowanie dostępu do zawodu oraz prowadzenie rejestrów osób mających prawo wykonywania danego zawodu, kształtowanie zasad i czuwanie nad etyką wykonywania zawodu, w tym ustalanie zasad deontologii zawodowej oraz sprawowanie sądownictwa dyscyplinarnego wobec członków korporacji. W związku z tym, samorząd zawodowy musi posiadać informacje o osobach wykonujących dany zawód, aby należycie móc wykonywać swoje działania.

Co więcej, z uwagi na pozycję ustrojową zawodu radcy prawnego i jego szczególne uprawnienia, zwłaszcza procesowe, których brak mógłby prowadzić do nieważności postępowań sądowych, klient radcy prawnego musi mieć pewność, że osoba do której się zgłosił spełnia wymagania określone w art. 24 Ustawy i daje rękojmię prawidłowego wykonywania zawodu.

W związku z powyższym należy zauważyć, że obwiniony dopuścił się czynu mogącego obniżyć zaufanie publiczne do zawodu radcy prawnego. Nie można bowiem marginalizować doniosłości obowiązków nałożonych na radców prawnych przez Ustawę, tylko ze względu na podnoszony przez obwinionego brak negatywnych skutków po stronie klientów czy też na brak jego świadomości istnienia takiego obowiązku. Znajomość przepisów korporacyjnych stanowi wymaganie stawiane już aplikantom przy rozpoczęciu aplikacji radcowskiej. Wskazać również należy, że obwiniony nie stosował się do nałożonego na niego obowiązku przez okres ponad 2 lat. Nie budzi wątpliwości, że obowiązki radcy prawnego polegają na wykonywaniu zawodu z należyłą starannością i rzetelnością, wynikającą z wiedzy prawniczej, a także przestrzeganiu zasad etycznych.

Ponieważ, zgodnie z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego, co oznacza, że obwiniony ma prawo do obrony, podkreślić należy, że obwiniony miał prawo do przedstawienia nie tylko własnego stanowiska w sprawie, ale i wszelkich dowodów na jego poparcie. Obwiniony skorzystał z tego uprawnienia i przedstawił swoje stanowisko, które w świetle zgromadzonych dowodów jednak nie przekonało Sądu o nie naruszeniu przez obwinionego przepisów i zasad etyki zawodowej. Sąd uznał zatem, że zarzut stawiany obwinionemu w punkcie II przez Rzecznika Dyscyplinarnego znajduje potwierdzenie w okolicznościach sprawy i stanowi podstawę do ukarania obwinionego.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności niniejszej sprawy, Sąd skazał obwinionego na karę upomnienia przewidzianą w Ustawie o radcach prawnych. Sąd uznał, że w świetle ujawnionego w postępowaniu stanu faktycznego nie można uznać, iż czyn, którego dopuścił się obwiniony nie wypełnia znamion deliktu dyscyplinarnego lub stanowi czyn o znikomej społecznej szkodliwości. Sąd uznał jednak równocześnie, że najłagodniejsza spośród kar przewidzianych przez Ustawę jaką jest kara upomnienia, wypełni cele stawiane instytucji kary, w szczególności w związku z dopełnieniem przez obwinionego ciężącego na nim obowiązku zawiadomienia OIRP w [REDACTED] o podjęciu i formie wykonywania zawodu dnia 13 marca 2013 r.

Sąd uznał, iż orzeczona kara jest współmierna do stopnia zawinienia oraz, że obwiniony zrozumie swój błąd i w przyszłości nie popadnie w kolizję z zasadami etyki zawodowej.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych mając ma względzie, iż wydane zostało orzeczenie o ukaraniu.

Orzeczenie nie jest prawomocne, służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem za pośrednictwem tutejszego Sądu.

Lauro Muick *[Signature]* *[Signature]*